

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobců: **a) N. T. B., a b) nezl. P. V. B.**, oba zastoupeni Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 7. 2022, č. j. CPR-18016-5/ ČJ-2022-930310-V240, o kasační stížnosti žalobců a) a b) proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 3. 2023, č. j. 16 A 22/2022-64,

takto:

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žalobci a) a b) **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalovaná rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku zamítla odvolání žalobců a) a b) a potvrdila prvostupňové rozhodnutí Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ze dne 29. 4. 2022, č. j. KRPK-61112-69/ČJ-2021-190022, kterým byla žalobci a) podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie, a dle § 50a odst. 3 téhož zákona stanovena doba k vycestování. Důvodem vydání rozhodnutí byla skutečnost, že žalobce a) pobýval na území České republiky bez pobytového oprávnění. Žalobce a) pozbyl oprávnění k trvalému pobytu z důvodu odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce devíti let pro spáchání zvlášť závažného trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy.

[2] Po propuštění žalobce a) z výkonu trestu odnětí svobody, k němuž došlo dne 2. 7. 2021, žalobce a) v době platnosti vydaného výjezdního příkazu (od 7. 7. 2021 do 1. 8. 2021) z území České republiky nevycestoval. V důsledku toho bylo se žalobcem nejprve zahájeno řízení o správním vyhoštění, které bylo následně z důvodu dle § 119 a odst. 2 zákona o pobytu cizinců překvalifikováno a nadále vedeno jako řízení o povinnosti opustit území členských států Evropské unie.

[3] Žalovaná na základě učiněných skutkových zjištění neshledala, že by rozhodnutí o povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Dospěla k závěru, že v daném případě převyšuje zájem státu na dodržování a ochraně právních předpisů, a to tím spíše, spáchal-li žalobce a) na území České republiky závažnou trestnou činnost.

[4] Žalobci a) a b) napadli rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Plzni, který ji rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Krajský soud se ztotožnil se závěry správních orgánů, že v daném případě byly naplněny zákonné podmínky pro uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie, a ve shodě se správními orgány neshledal natolik zásadní zásah do žalobcova soukromého a rodinného života, který by bránil jeho vycestování.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[5] Žalobci a) a b) [dále jen „stěžovatelé a) a b)“] podali proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítali nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, neboť se v něm krajský soud nezabýval stěžejními žalobními námitkami. Dle stěžovatelů krajský soud pominul námitku nemožnosti stěžovatele a) vrátit se do České republiky z důvodu záznamu v rejstříku trestů a nezabýval se ani námitkou vážného psychického stavu dcery [stěžovatelky b)]. Dle stěžovatelů se krajský soud nevypořádal ani s námitkou neprovedení důkazu zprávou orgánu sociálně-právní ochrany dětí (dále jen „OSPOD“), což mělo za následek nedostatečné zjištění skutkového stavu stran rodinné situace a psychického stavu stěžovatelky b). Stěžovatelé se domnívali, že při posuzování přiměřenosti zásahu krajský soud upřednostnil trestnou činnost spáchanou stěžovatelem a) před dopady rozhodnutí na soukromý a rodinný život.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na obsah spisového materiálu a na vydaná rozhodnutí, která pokládala za správná a zákonná.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[8] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a uplatní se na všechny věci, ve kterých před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (usnesení

pokračování

Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Kasační stížnost je proto přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 As 154/2021-23, nebo usnesení ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31).

[9] K nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud uvádí, že námitkou faktické nemožnosti návratu stěžovatele a) na území České republiky se krajský soud dostatečně zabýval v bodech 26 a 27 napadeného rozsudku, psychickému stavu stěžovatelky b) pak krajský soud věnoval pozornost v bodě 23 rozsudku, včetně odůvodnění, proč v daném případě neměl převažující význam. Krajský soud se sice opomněl výslovně vyjádřit k nadbytečnosti provádění navrženého důkazu zprávou OSPOD, avšak z napadeného rozsudku je patrné, že považoval zjištěný skutkový stav za dostatečný pro vyhodnocení přiměřenosti zásahu do rodinného života stěžovatelů (viz body 21 a 22 rozsudku). Nadbytečností provádění tohoto důkazního návrhu se pak v odůvodnění vydaných správních rozhodnutí dostatečně zabývaly již správní orgány.

[10] Nejvyšší správní soud doplňuje, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí věcně přezkoumat (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). V daném případě napadený rozsudek požadavkům plynoucím z konstantní judikatury zcela vyhovuje (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52).

[11] Otázku posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného života stěžovatelů a jeho blízkých v případě nuceného opuštění území České republiky krajský soud posoudil v souladu s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu a řádně ji v napadeném rozsudku odůvodnil. Problematikou posuzování přiměřenosti zásahu uložené povinnosti opustit území členských států Evropské unie [§ 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců] z hlediska kritérií stanovených v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a kritérií plynoucích z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, body 57-58, rozsudek ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, č. 50435/99, bod 39, rozsudek ESLP ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, č. 55597/09, bod 70) se Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti zabýval opakovaně (např. rozsudek ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, ze dne 27. 2. 2020, č. j. 8 Azs 351/2018-50, nebo ze dne 27. 6. 2022, č. j. 4 Azs 16/2022-60). Krajský soud také přílehavě odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, a ze dne 16. 5. 2017, 6 Azs 11/2017-25, které z výše uvedené judikatury ESLP vycházely, a závěrům vysloveným krajským soudem nelze v tomto ohledu nic vytknout.

[12] Nejvyšší správní soud připomíná, že v důsledku povinnosti opustit území České republiky (shodně jako v případě uloženého správního vyhoštění) vždy dochází k určitému zásahu do soukromého a rodinného života účastníků a jejich blízkých. Samotná skutečnost, že cizinec má na území České republiky rodinné vazby, proto „automaticky“ neznamená, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Nepřiměřený zásah bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které ospravedlňují naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, nebo rozsudek ze dne 22. 4. 2021, č. j. 1 Azs 43/2021-36). V nyní posuzovaném případě krajský soud (ve shodě se správními orgány) zohlednil zájem dvou nezletilých dětí, jejich zdravotní stav i situaci družky, včetně sociálních vazeb stěžovatele a) v České republice i zemi původu.

[13] K námitce, že při posuzování přiměřenosti zásahu krajský soud upřednostnil spáchanou trestnou činnost před dopadem vycestování stěžovatele a) na jeho nejbližší, odkazuje Nejvyšší správní soud např. na již citovaný rozsudek č. j. 1 Azs 43/2021 - 36, v němž byla účastníku řízení taktéž uložena povinnost opustit území členského státu Evropské unie, ačkoli na území České republiky vychovával dvě nezletilé děti ve věku 12 a 15 let a v minulosti se dopustil závažné trestné činnosti, pro kterou byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, který v délce pěti let vykonal. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dospěl k závěru, který platí i v nyní souzené věci, že *„právě v důsledku závažné trestné činnosti (tedy vědomého porušování právního řádu) stěžovatele došlo k ukončení jeho pobytového oprávnění, a je tak na stěžovateli, aby nesl následky svého protiprávního jednání“*.

[14] Z hlediska posuzování zásahu do soukromého a rodinného života byla závažnost předchozí trestné činnosti spáchané stěžovatelem a) poměřována se závažností psychického stavu stěžovatelky b) vyžadujícího přítomnost otce. Krajský soud v této souvislosti uzavřel, že skutkové okolnosti tohoto případu nesvědčí o tom, že by přítomnost stěžovatele a) na území České republiky byla z tohoto hlediska nezbytná. Starší dcera (2006) v rámci svého výslechu uvedla do protokolu, že o mladší sestru [stěžovatelku b)] se stará chůva, a když byl otec ve vězení, zvládaly to normálně. Rovněž stěžovatelka b) vypověděla, že je psychiatricky vedena a bere léky. Na otázku, jaké by to bylo, kdyby táta musel odjet, výslovně uvedla, že by volal a že by to bylo stejné, jako když byl ve vězení. Soud také při rozhodování zohlednil lékařskou zprávu ze dne 9. 9. 2022 od MUDr. R. M., z níž vyplynulo, že špatný psychický stav stěžovatelky b) souvisí spíše s úmrtím chůvy, než že by měl přímou souvislost s nepřítomností stěžovatele a).

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Vzhledem k tomu, že krajský soud rozhodl v souladu s ustálenou a jednotnou judikaturou a nepochybil ani při výkladu hmotného či procesního práva, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost

pokračování

dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je na místě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (viz již citované usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 83/2021-28). Žalobci (stěžovatelé) neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2024

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu